

28 Δεκεμβρίου 2014

Αρχιεπίσκοπος Αναστάσιος - Εκπληκτικές οι επεμβάσεις του Θεού. Υπέρβαση του αδυνάτου

/ [Γενικά](#)

Image not found or type unknown

Προς τον ευλαβή κλήρο και λαό,
Τέκνα εν Κυρίω προσφιλέστατα,

«Ὅπου Θεός δέ βούλεται νικᾶται φύσεως τάξις»
(Ὑμνος ἀπό τον ὄρθρο των Χριστουγέννων)

Ἀπρόσμενοι οἱ τρόποι με τοὺς οἰοῦντο ενεργεῖ ὁ Θεός. Ἀσύλληπτοι στὴν ἀνθρώπινη λογική. Τὰ γεγονότα τῶν Χριστουγέννων ἐπιβεβαιώνουν αὐτὴ τὴν ἀλήθεια. Ὁ Ἰησοῦς Χριστός, ὁ Λυτρωτὴς τοῦ κόσμου, δὲν εἰσέρχεται στὴν ἱστορία τῆς ἀνθρωπότητος ὡς στρατηλάτης ἢ πανίσχυρος κυβερνήτης. Δὲν ἐπιβάλλεται με ἐξωτερικὴ ἰσχύ, πλοῦτο, σοφία. Γεννιέται σὲ τόπο φτωχικό, στὴ φάτνη ἐνός στάβλου, σὲ περιβάλλον ἀφιλόξενο, ἀδιάφορο ἕως ἐχθρικό. Ἡ στοργικὴ μητέρα Του «ἐσπαργάνωσεν αὐτόν, καὶ ἀνέκλινεν αὐτὸν ἐν τῇ φάτνῃ, διότι οὐκ ἦν αὐτοῖς τόπος ἐν τῷ καταλύματι»(Λουκ.2:7).

Ἡ ἐνανθρώπηση τοῦ Λόγου τοῦ Θεοῦ εἶναι συνυφασμένη με ἀντίξοες συνθήκες, ποικίλα ἀδιέξοδα. Πρὸ τῆς Γεννήσεως ὁ δίκαιος Ἰωσήφ, σκανδαλίζεται καὶ θέλει νὰ εγκαταλείψει τὴν πάναγνη μητέρα τοῦ Χριστοῦ. Οἱ κάτοικοι τῆς Βηθλεὲμ δείχνουν πλήρη ἀδιαφορία γιὰ τὴν ἐτοιμόγεννη Παναγία. Βρέφος ἀκόμη ἀπειλεῖται ἀπὸ τὴ μανία τοῦ παρανοϊκοῦ Ἡρώδη. Στις ἀπειλὲς αὐτές, ἡ ἐκβαση ἐρχεται με τὴ θεία ἐνέργεια καὶ τὴ συνέργεια τῆς ἀνθρώπινης ἀρετῆς τοῦ «δικαίου» Ἰωσήφ καὶ τῆς ἀχραντῆς Μαρίας.

Οἱ διηγήσεις τῶν Ευαγγελιστῶν γιὰ τὴ Γέννηση ἀποκαλύπτουν ὅτι ἡ πρόνοια τοῦ Θεοῦ ἀκολουθεῖ πρωτόγνωρους δρόμους. Αὐτὸ ἰσχύει σὲ ὅλη τὴν ἀνθρώπινη ἱστορία. Καὶ τὴν δική μας, τὴν προσωπική. Ὅσο περισσότερο συνδεόμαστε με τὸν Χριστό, με πίστη βαθιά καὶ ολοκληρωτικὴ υπακοή στὸ θέλημά Του, τὰ ποικίλα προσωπικά, οἰκογενειακά καὶ κοινωνικά προβλήματα λύνονται εἰρηνικά. Συγχρόνως με τὴ δική Του ἐμπνευση καὶ δύναμη μποροῦμε κι ἐμεῖς νὰ συμβάλουμε στὴν υπέρβαση ποικίλων ἀδιεξόδων: Ἀνοίγοντας περάσματα κατανόησης καὶ καταλλαγῆς ἐκεῖ που ὅλα εἶναι σφραγισμένα ἀπὸ τὴ σκληρότητα, τὴν καχυποψία, τὴ μικρόνοια, τὸ μῖσος ἢ τὸν φανατισμό.

Παράλληλα, τὰ ἱστορικά γεγονότα τῆς Γεννήσεως τοῦ Χριστοῦ καθορίζουν τὸ πρότυπο ζωῆς γιὰ ὅσους Τον ἀκολουθοῦν. Ὁ Ἰησοῦς ταπεινώθηκε, τονίζοντας τὴν ἀξία τῶν ταπεινῶν. Γεννήθηκε σὲ τόπο φτωχικό, γιὰ νὰ μὴν περιφρονούνται οἱ φτωχοί. Διώχθηκε, προβάλλοντας τὴν ἀξιοπρέπεια τῶν ἀδίκως διωκομένων. Ὑπέφερε, ἐμπνέοντας τὴ συμπάθεια στους πάσχοντες. Ταλαιπωρήθηκε ὡς παιδί, γιὰ νὰ μὴ λησμονοῦμε τὰ δικαιώματα καὶ τὴς ἀνάγκες τῶν παιδιῶν ὅλου τοῦ κόσμου.

Υπάρχει ὅμως ἡ καὶ ἄλλη διάσταση τῶν Χριστουγέννων, ἡ θεολογικὴ καὶ κοσμολογική. Αὐτὴν ἀποκαλύπτει ὁ Ευαγγελιστὴς Ἰωάννης ἐπισημαίνοντας ὅτι τὸ μεγάλο Μυστήριον τῆς Γεννήσεως συνδέεται με ὅλη τὴ δημιουργία. «Ἐν ἀρχῇ ἦν ὁ

Λόγος, καὶ ὁ Λόγος ἦν πρὸς τὸν Θεόν, καὶ Θεὸς ἦν ὁ Λόγος ... Καὶ ὁ Λόγος σὰρξ ἐγένετο καὶ ἐσκήνωσεν ἐν ἡμῖν»(Ιω. 1: 1,14). Ο Ευαγγελιστής ρίχνει φως στο μυστήριο της Σαρκώσεως που συνιστά την υπέρβαση του αδυνάτου και μας καλεί να δούμε το βαθύτερο νόημα και την προοπτική του.

Παρά τις εξωτερικές συνάψεις με την αρχαία ελληνική φιλοσοφία και την εβραϊκή επεξεργασία της, η έννοια του λόγου λαμβάνει στο κατά Ιωάννην Ευαγγέλιο μια νέα θεολογική σημασία. Ο Λόγος είναι ο Ιησούς Χριστός, ο δημιουργός του σύμπαντος, το φως και η ζωή της ανθρωπότητας, ο Οποίος έγινε άνθρωπος για τη σωτηρία του κόσμου. Ο Αγ. Ιωάννης ο Χρυσόστομος συνοψίζει περιεκτικά: «Και μην αναζητάς το πώς. Επειδή όπου θέλει ο Θεός, υπερβαίνεται της φύσεως η τάξη. Το θέλησε, το κατέστησε δυνατό. Κατέβηκε (στη γη) έσωσε... Αλλά δεν έγινε άνθρωπος με αλλοίωση της θεότητας ούτε πάλι έγινε Θεός με προοδευτική εξέλιξη. Αλλά ως Λόγος απαθής χωρίς καμία αλλοίωση, έλαβε σάρκα, χωρίς η θεία Του φύση να μεταβληθεί». (Στο πρωτότυπο:«Καὶ μὴ ζήτει πῶς· ὅπου γὰρ βούλεται Θεὸς, νικᾶται φύσεως τάξις. Ἦβουλήθη γὰρ, ἡδυνήθη· κατήλθεν, ἔσωσε... Οὐδὲ γὰρ κατ' ἔκστασιν θεότητος γέγονεν ἄνθρωπος, οὐδὲ πάλιν κατὰ προκοπὴν ἐξ ἀνθρώπου γέγονε Θεός· ἀλλὰ Λόγος ὢν, διὰ τὸ ἀπαθὲς σὰρξ ἐγένετο, ἀμεταβλήτου μεν ούσης τῆς φύσεως.» (Migne P.G.56:385-386). Στο πρόσωπο του Χριστού έσμιξαν η θεία και η ανθρώπινη φύση.

Ο άπειρος και απρόσιτος Θεός προσέλαβε την ανθρώπινη φύση επισημαίνοντας την απέραντη αξία του ανθρώπου, τόσο κατά τη πνευματική όσο και τη σωματική του οντότητα. Εκείνο, συνεπώς που δίνει στον κάθε άνθρωπο αξία δεν είναι η καταγωγή, η φυλή, οι γνώσεις, οι ικανότητες, το φύλο, η εξωτερική εμφάνιση, ο πλούτος, αλλά το ότι είναι άνθρωπος.

Πολλοί, δεν αποδέχονται την αλήθεια της σαρκώσεως του Λόγου. «Οὐ γὰρ πάντων ἡ πίστις»(Β΄ Θεσ. 3:2). Ο Ευαγγελιστής Ιωάννης το επισημαίνει: «Εἰς τὰ ἴδια ἦλθε καὶ οἱ ἴδιοι αὐτὸν οὐ παρέλαβον.»(Ιω. 1:11). Οι Ιουδαίοι, που Τον περίμεναν ως Μεσσία, δεν Τον αναγνώρισαν ως Σωτήρα. Άλλοι χαρακτήρισαν «αδύνατο» το γεγονός ότι ο «Θεός έφανερώθη ἐν σαρκί» (Α΄ Τιμ. 3:16), «Ὅσοι δὲ ἔλαβον αὐτόν, ἔδωκεν αὐτοῖς ἐξουσίαν τέκνα Θεοῦ γενέσθαι, τοῖς πιστεύουσιν εἰς τὸ ὄνομα αὐτοῦ...» (Ιω.1:12). Χάρη στην πίστη τους, ο Θεός τούς δωρίζει την ικανότητα και την εξουσία να γίνουν όχι απλώς ακόλουθοί Του, αλλά, «Τέκνα Θεού», ανοίγοντάς τους δρόμους για την υπέρβαση της αμαρτίας και του θανάτου, ώστε να γίνουν «κοινωνοί θείας φύσεως»(Β΄ Πέτρ. 1: 3-4).Αυτή η μοναδική δυνατότητα ενεργοποιείται μέσα στο μυστικό Σώμα του Χριστού «ὃ ἐστίν ἡ Ἐκκλησία», με την εξαγιαστική Χάρη των Μυστηρίων.

Αυτές οι αλήθειες δεν επιβάλλονται, βεβαίως, με σχήματα νοητικά. Προσεγγίζονται και βιώνονται «ἐν πίστει». Και η Εκκλησία μάς καλεί σ' αυτή την προσέγγιση, ιδιαίτερα στις μεγάλες εορτές.

**

«Όπου Θεός δέ βούλεται νικάται φύσεως τάξις»

Η εορτή των Χριστουγέννων, αδελφοί μου, μας θυμίζει τις ιδιαίτερες συνθήκες και δυσκολίες μέσα στις οποίες βάδισε από βρέφος ο Ιησούς Χριστός. Αλλά, κυρίως, ότι Αυτός είναι ο Λόγος ο Οποίος «έσαρκώθη... καί έσκήνωσεν έν ήμϊν». Κι εμείς συχνά αντιμετωπίζουμε ανυπέρβλητες αντιξοότητες. Ας μην τα χάνουμε. Η πίστη στον Χριστό χαρίζει την πεποίθηση ότι δεν είμαστε μόνοι σε ένα έναν κόσμο σκληρό. Ο ένσαρκος Λόγος του Θεού παραμένει αδιάκοπα μαζί μας. Αυτός δίνει νόημα, φως και δύναμη σε κάθε φάση της ζωής μας. Αυτός ανοίγει περάσματα σε δύσβατους τόπους Προσφέρει τη δυνατότητα υπερβάσεως του ανθρωπίνως αδυνάτου. Με τη βεβαιότητα ότι «τὰ άδύνατα παρὰ άνθρωποις δυνατὰ παρὰ τῷ Θεῷ έστιν» (Λουκ. 18:27) ,ας εορτάσουμε τα Χριστούγεννα, αντλώντας έμπνευση, αντοχή και ελπίδα στις μικρές ή μεγάλες δοκιμασίες, στα προσωπικά και κοινωνικά μας προβλήματα.

Ευλογημένα Χριστούγεννα, ειρηνοφόρος ο νέος χρόνος.

Πηγή: optiko.net